

OKTOBER – MESEC ROŽNEGA VENCA

... ki nam poživi vero, ki nam utrdi upanje, ki nam vžgi ljubezen – s temi prošnjami se začne veseli del rožnega venca. Mesec oktober je posvečen Mariji; lahko bi rekli, da je Marijin mesec. Prav zato se v tem času Materi Božji še posebej priporočamo, se nanjo obračamo z različnimi prošnjami tako, da molimo različne molitve, najbolj pa rožni venec. Oktober je v pravem pomenu besede mesec rožnega venca. 7. oktobra namreč obhajamo praznik blažene Device Marije presvetega rožnega venca, 13. pa se spominjamo zadnjega prikazovanja v Fatimi na Portugalskem, pri katerem se je sveta Devica razodela kot rožnovenska Mati Božja. Bog je v svojem usmiljenju podelil tej molitvi posebno učinkovitost – tako za ohranitev vere kot za obrambo Cerkve pred sovražniki in tudi za obvarovanje sveta pred različnimi katastrofami. Molimo ga čim bolj zbrano in hkrati prosimo za mir v svetu in svoj notranji mir. Poskušajmo, da bi v mesecu oktobru v naših družinah s skupno molitvijo resnično poživili vero, utrdili upanje v dobro in Boga ter da bi s pomočjo molitve vžgali ljubezen do Njega in do bližnjega.

BOŽJE USMILJENJE

Papež Frančišek je letos napovedal sveto leto usmiljenja, ki se bo začelo 8. decembra na praznik Brezmadežnega spočetja Device Marije, sklenilo pa prihodnje leto 20. decembra na nedeljo Kristusa Kralja veselstva.

Sv. Favstina Kowalska (1905–1938) je znova priklicala v spomin to temeljno resnico vere o usmiljeni ljubezni Boga do človeka. Kot redovnica, rojena na Poljskem, se je odlikovala s posebno pobožnostjo do Božjega usmiljenja in z zaupanjem v Jezusa navdušila druge. Posebej je častila Brezmadežno in Najsvetejše ter molila za spravo med Bogom in ljudmi. Umrla je 5. oktobra 1938, papež Janez Pavel II. pa jo je leta 2000 razglasil za svetnico. Sv. Favstina je govorila, da je Bog ena sama ljubezen in usmiljenje. Če se Bogu približa duša z zaupanjem, jo Bog napolni z neizmerno milostjo. Ko se človek kesa grehov, ga objame božje usmiljenje. Z molitvijo in trpljenjem se tako rešuje duše.

Papež Frančišek je prepričan, da Cerkev potrebuje usmiljenje, saj smo vsi grešniki. Nihče ne more biti izključen iz tega Božjega usmiljenja. In cerkev je dom, ki nikogar ne zavrne. Poudarja, da je treba pustiti vrata odprta vsem, ki se jih je ta milost dotaknila. S krstom, evharistijo in birmo prejmemo novo življenje. Cerkev delo zveličanja nadaljuje z zakramentom spovedi in bolniškega maziljenja.

Jubilejno leto naj bi prispevalo k poglobitvi veselja v ponovnem odkritju tega Božjega usmiljenja. Reš je, da je Božje usmiljenje neizmerno, vendar pa Bog hoče tudi človekov odziv, trud. Šele resnično kesanje človeka spreminja. Tako lahko sprejmemo Božji odpustek.

Ubogi, ranjeni, izgubljeni tako najdejo pot življenja, odkrijejo novo upanje, pogum. Jezus tako v ta svet prinaša odrešenje, svobodo, možnost za nov začetek.

Breda Dolenc

Izdala Župnija Žiri, Jobstova cesta 34, 4226 Žiri. TRR: 07000-0000846221

Odgovarja: Igor Jereb, župnik. ☎ 04 5105 000, ✉ zupnija.ziri@rkc.si, <http://zupnija-ziri.si>
mobitel župnik: Igor Jereb: 041 703 578, mobitel duhovni pomočnik Jakob Kralj: 031 850 443

Ure, ko je duhovnik na voljo: pon.: 17⁰⁰ – 18⁴⁵ in po vsaki sveti maši.

Naklada: 800 izvodov

POGUMNO IN ISKRENO SRCE

Pod tem geslom se je tretjo soboto v septembru zbralo 6000 mladih iz vse Slovenije na vrtu cistercijanskega samostana v Stični. Naslov izhaja iz svetopisemskega stavka: »Blagor čistim v srcu, kajti Boga bodo gledali« (Mt 5,8), ki ga je papež Frančišek izbral za osrednjo misel svoje poslanice mladim. Festival ponuja pester program za mlade, tako za dijake kot tudi za vse mlade po srcu. Program popestri nogometni turnir, likovni atelje, različne delavnice. Ves čas je tudi adoracija in priložnost za spoved, na tržnici pa različne organizacije ponujajo dodaten pester program. Vrh dogajanja je sveta maša, ki jo je letos ob somaševanju več kot 160 duhovnikov daroval nadškof Stanislav Zore.

Nekaj letošnjih udeležencev festivala sem povprašala, kaj jim je bilo najbolj všeč ter kdo ali kaj jih je najbolj nagovorilo:

Aleš: Bil sem prvič, ker nas je povabil župnik pri verouku. Sestra je vedno prihajala domov navdušena. Najbolj všeč mi je bilo, da sem na enem kraju videl toliko mladih in še posebej znancev iz Kanjega Dola, animatorjev in fantov z ministrantskih srečanj. Poleg žive maše, plesa redovnic, redovnikov in duhovnikov mi je bila všeč tudi hoja po vrvi med drevesoma ter turnir v nogometu. Z veseljem pa smo si pogledali tudi nove škode.

Najbolj me je nagovorilo živo in pestro dogajanje, zavedanje, da moramo biti hvaležni za vse in vsakogar od nas. Da bi se znali veseliti življenja z iskrenim in preprostim srcem, ki je vedno na razpolago za dobra dela.

Katarina: V Stični mi je bil najbolj všeč "zaključni žur". Po vsem samostanu se je slišalo veselje mladih, ki so v Stični vidno uživali. Stična bend je reš naredil piko na i. Ob misli na število otrok pri maši med poletnimi počitnicami v Žireh me je najbolj nagovorilo to, da je v Sloveniji ogromno mladih, ki verujejo v Boga.

Ana: Meni je bila najbolj všeč maša na prostem, saj je bila neka nova izkušnja in mi bo še dolgo ostala v spominu. Všeč pa mi je bil tudi nagovor, ki je bil namenjen nam mladim.

Loti: v Stični mi je bilo najbolj všeč, ko smo lahko hodili sami do delavnic in zabavno petje pri maši. Najbolj me je nagovorila nuna, ki me je spraševala, od kod sem ... :)

Katarina: Meni je bilo najbolj všeč igranje Stična benda in petje pevskega zbora ter stojnice.

Festival Stična mladih je festival, ki ga mladi pripravljajo za mlade. Na Stični mladih je tudi to leto sodelovalo več kot dvesto prostovoljcev, ki v izvedbo vložijo veliko prostovoljnih ur, saj se na festival pripravljajo skozi celo leto. Ena izmed njih je bila Neža, ki je povedala: »V ekipi pripravljavcev Stične mladih je kar nekaj Žirovcev. Letos sem se jim pridružila tudi jaz, in sicer v ekipo za sceno in atelje. Priprave so potekale po različnih ekipah skozi celo leto, zadnje dni pred dogodkom pa še posebej intenzivno. Stična mladih je posebno doživetje, še lepše je, ko sodeluješ pri pripravi. Lepo je delati z mladimi, ki so pripravljeni podariti svoj čas in talente, da bi skupaj ustvarili nekaj dobrega.«

Bogu hvala za vse, ki se trudijo, da bi mladi bili in ostali moč in sila v Cerкви na Slovenskem. Že star pregovor pravi, da na mladih svet stoji. Pomagajmo jim, da bodo svet postavili na trdne temelje, s pogumnim in iskrenim srcem.

Andreja Žakelj

BEGUNCI, KVOTE ALI LJUDJE?

Val beguncev iz Sirije, Irana in Afganistana je pljusnil tudi v Slovenijo. Množica ljudi, ki ne glede na vse ovire gre k svojemu zastavljenemu cilju. Ljudje so s seboj so vzeli toliko, kot lahko nosijo.

Po drugi svetovni vojni in v petdesetih letih prejšnjega stoletja so preko naših krajev in iz njih množice bežale na avstrijsko stran. Begunce so tam poslali v begunska taborišča in potem tiste srečnejše napotili naprej čez ocean ali zadržali, manj sreče so imeli tisti, in ni jih bilo malo, ki so jih vrnil nazaj v Jugoslavijo.

Vedno znova poslušamo poročila iz osrednje Afrike o nesrečnih množicah, ki beže pred vojnami. Tokrat se je, po dolgem času, del begunske problematike sveta dotaknil tudi nas.

Zakaj je sploh potrebno, da ljudje bežijo iz svojih domov?

Nekaj majhnih skupin ljudi vodi ta svet. Skupina posameznikov, ki mastno služi z orožjem. Ti vedno znova poskrbe, da vojne ne izginejo s sveta. Vojna jim pomeni zaslužek. Da umre nekaj deset do nekaj sto ljudi na dan, jim ni mar. Sirote, revščina, bolezni, vse to se jih ne tiče, to ni njihov problem.

Skupina posameznikov želi čim ceneje priti do naravnega bogastva. Cena pade, če je v deželi revščina, nemiri, nerazvitost, korupcija, zato skrbijo, da se stanje ne izboljša. Da v teh deželah ni šol, bolnišnic, razvoja, dovolj hrane in vode, to ni njihov problem, pravzaprav je to razlog za še boljši zaslužek.

Častihlepni posamezniki želijo obdržati moč, nadvlado – za vsako ceno, tudi če zaradi tega trpi ali celo umira njihov lastni narod. Neobčutljivi za posameznika vodijo boje zdaj v imenu vere, zdaj v imenu svobode. Ko se eno bojišče umiri, že se začne nova vojna drugje.

Vlade svojim državljanom sporočajo tiste novice in smernice, ki jih same želijo. Koliko jih zanimajo usode posameznika? Evropska unija se dogovarja o kvotah, kako zapreti ali ne zapreti meje. Nobenih dogovorov pa ni, kako začeti reševati problem begunstva tam, kjer bi se moral reševati. Kaj narediti, da tem ljudem ne bo potrebno bežati?

Ljudje so tu. Čez meje ne prihajajo kvote, prihajajo ljudje. Tu vidim sina, ki pomaga hoditi ostareli materi, tam oče stiska v naročju otroka, mati pestuje dojenčka, morje naplavi truplo. To niso številke, to so ljudje z imeni in z družinami. Tu so in pomoč potrebujejo.

Pa slišim pomisleke, češ da je vmes veliko ekonomskih emigrantov. Verjetno so tudi ti. V deželah, od koder prihajajo, ni kruha, torej so ga šli iskat tja, kjer je.

Pravijo, da to niso reveži, saj so ogromno plačali za prevoz do Grčije. Verjetno begunijo ljudje, ki so dovolj pogumni, da se odpravijo na tako dolgo in nevarno pot in ki imajo dovolj denarja, da sploh lahko gredo. Pet let je v Siriji vojna in vse kaže, da miru še ni blizu, upanja na boljši čas torej ni. Da se družina odpravi na tako pot, je potrebno res veliko poguma ali pa obupna stiska.

Opazka je tudi, da prav dobro vedo, kaj hočejo, da niso zadovoljni z vsem ponujenim. Če so že odšli tako daleč, je normalno, da so se pozanimali, kam gredo. V pot so vložili veliko, za vloženi trud pričakujejo normalno življenje v miru.

Nekateri se bojijo, da bomo zaradi druge vere izgubili svojo. Ta strah je delno upravičen, pa ne zaradi druge vere, ki jo begunci nosijo s seboj, temveč zaradi naše

vere. Ko bi bila naša vera močna, se nam ne bi bilo potrebno bati zanjo. Samo tole se vprašajmo: »Kdaj smo javno molili, se pokrižali?« Če nimamo vere, kako naj jo potem izgubimo!?

Med begunci je veliko kriminalcev, tudi ta pomislek sem slišala. Nikjer niso samo dobri ljudje, tudi Slovenija premore slabe ljudi.

Prišleki s seboj prinašajo svojo kulturo in navade. Res je. In Evropa se bo spremenila, a res je tudi, da se svet stalno spreminja, včasih komaj opazno, spet drugič skoraj vidno. Nekako se bomo morali prilagoditi spremembam. Pravilno bi bilo, da se prišleki prilagodijo okolju, okolje pa hkrati mora dovoliti prišlekom, da dihajo. Slovenski begunci v Argentini so ohranili slovenski jezik in deloma kulturo in tudi vero. To tako radi slišimo.

Ko tole pišem, se begunci ne odločajo, da bi ostali v Sloveniji. Vidite, to pa je tisto, kar mene resnično skrbi. Begunci niso neumni, internet je svet naredil majhen in znan. Ne želijo ostati tu. Vsak dan javna občila poročajo o prireditvah in akcijah, s pomočjo katerih nevladne organizacije zbirajo sredstva za otroke, ki živijo v stiski. Kdo bi z družino želel ostati v državi, ki niti za svoje otroke ne poskrbi?

No, to pa je že druga tema.

Hermina Cankar

ABRAHAM, BODI NAŠ VZORNIK

Gospod je rekel Abram: *»Pojdi iz svoje dežele, iz svoje rodbine in iz hiše svojega očeta v deželo, ki ti jo bom pokazal. Iz tebe bom naredil velik narod, blagoslovil te bom in naredil tvoje ime veliko, da bo v blagoslov. Blagoslovil bom tiste, ki te bodo blagoslovljali, in preklel tiste, ki te bodo preklinjali, in v tebi bodo blagoslovljeni vsi rodovi zemlje.»* Abram je šel, kakor mu je naročil Gospod ...(1 Mz 12,1).

Sveto pismo predstavi Abrahama v prvi vrsti kot vzor vere. Je oče vernih, pa ne zato, ker bi Boga najboljše poznal, predvsem zato, ker je Boga iskal in krepil komunikacijo z njim. Rečeno mu je bilo, naj odide od doma. S tem je nakazano, da je odhod pomembnejši od prihoda, celo pomembnejši od smeri, v katero naj se Abraham poda. Bog Abrahamu naroča: *»Pojdi vase in postani samostojen.»* To pomeni, naj išče in oblikuje lastno pot, za katero bo tudi sam odgovoren.

Tudi mi starši se moramo tega zavedati in pustiti otrokom, da gredo od doma, si najdejo lastno pot, pa naj bo to samsko ali zakonsko življenje. Obe odločitvi sta nek mejnik v življenju. S tem prerežemo popkovnico in omogočimo, da nam Bog nakloni blagoslov. Odtlej sta mož in žena tista, ki skrbita drug za drugega.

Na neki kmetiji so živeli skupaj »ta stari« in »ta mladi«. Tridesetletnega sina je bolel zob, zato se nasloni na svojo mamo in ji reče: *»Daj me malo pobožaj, veš, kako me boli zob.»* Mama pravi: *»Kar k ženi se stisni, jaz sem svoje opravila.»* Reakcija je močnejša od še tako dobre teorije (Stanko Gerjolj: *Živeti, delati, ljubiti*, str. 40).

Na podobno pot poslavljanja, ločevanja (In mož bo zapustil ... in bosta eno telo.) se podaja Abraham v vsakem izmed nas. Z njim se ločujemo, potujemo in iščemo Boga ter s tem prejemamo blagoslov nad našim življenjem.

Branka Grošelj

NI VSE ZLATO, KAR SE SVETI

Za majhnega otroka je vse, kar govorita in delata starša, sveto. Za njima ponavlja besede in kretnje, na stvari ima enak pogled kot onadva. Oče je v njegovih očeh najmočnejši in najpogumnejši, mama najlepša in najpametnejša. Potem pa pride puberteta in vse se obrne. »Ta stara« naenkrat nimata pojma o ničemer več. Tak zasuk je za starše sila naporen in neprijeten, za otroke pa nujna etapa na poti odraščanja in samostojnosti.

Velika težava današnjega razvitega sveta je, da se vanj rojeva čedalje manj otrok, še huje pa je, da mnogi med njimi nikoli ne odrastejo. Tudi zato, ker ne zmorejo kritično pogledati na vzornike, ki so od tega sveta.

Vzori in vzorniki so seveda nadvse pomembni. Če pišemo pesmi, »šravfamo« avtomobile, igramo košarko, molimo ali počnemo karkoli drugega, je dobro vedeti, kako to delajo drugi. Kdor mojstrsko opravlja določeno dejavnost, je lahko velik svetilnik na naši poti. A hkrati ne smemo pozabiti, da je ta isti človek morda na drugih področjih življenja povsem zavozil, zato ga ni pametno nekritično posnemati.

Književnica piše odlične zgodbe za otroke, a ko v javnosti zliva sovraštvo do Cerkve, se samo križamo. Kakšen »poden«! Nogometaš na igrišču mojstrsko preigrava in strelja na gol, po tekmi pa se ne zna obnašati in je prava nadloga za vse, ki živijo v njegovi bližini. Pevec ustvarja glasbo, ki prevzame na milijone poslušalcev, v zasebnem življenju pa je pijanec in mamilaš, ki se ne zna soočiti z življenjskimi vprašanji in izzivi. Politik ima rešitve za vse probleme na svetu, ne zna pa si urediti družinskega življenja in je koruznik ali nekajkrat ločen. Takih primerov je še in še.

Človek mora imeti nekoga na oltarju: če nima Boga in svetnikov, se pač močneje naveže na pevce, filmske igralce, športnike ... Od take nezrelosti imajo nekateri veliko korist. Kaj je lepšega, kot da milijon ljudi kupi majico z napisom Messi ali enako znamko kosmičev, ki jih (seveda samo v reklamah) obožuje neka filmska zvezdnica.

Danes se v prve vrste množično rinejo ljudje, ki po osebnih lastnostih tja sploh ne sodijo. Jezus bi jih imenoval »lažni preroki«. Prepoznamo jih že od daleč: okoli sebe gradijo kult osebnosti. Tudi v Cerkvi imamo množico vzornikov, vendar je tu stvar drugačna. Ti ljudi ne vabijo k sebi, ampak k Bogu. To velja tako za svetnike izpred mnogih stoletij kot tudi za papeže 20. in 21. stoletja. Sveti Janez Pavel II., ki goduje 22. oktobra, iz sebe nikoli ni delal zvezde, čeprav so ga mediji večkrat primerjali s slavnimi filmskimi igralci in pevci. Enako velja za Benedikta XVI. in papeža Frančiška. Mi navadni verniki pa včasih kljub temu pozabimo, da se je treba bolj nasloniti na Boga kot na človeka.

